

Virágvasárnap az Istent látó tiszta szív és az igaz hit ünnepe

Köszöntés: „És ékességben haladj diadallal az igazságért, a szelídségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.” Zsolt 45: 5.

Bibliaolvasás: „Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez érkeztek, Jézus elküldött két tanítványt, és azt mondta nekik: Menjetek az előtetek levő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek ide hozzám. Ha valaki bármit is szólna, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólt: Mondjátok meg Sion leányának: Íme, a te királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, teherhordó állat csikóján. A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta. Elhozták a szamarat és annak csikóját, majd felsőruhájukat rájuk terítették, és ő ráült azokra. A sokaság legnagyobb része pedig felsőruháit az útra terítette, mások meg a fákról gallyakat vagdaltak, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban! És amikor bement Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és azt kérdezték: Kicsoda ez? A sokaság pedig azt mondta: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, és felborította a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit. Majd azt mondta nekik: Meg van írva: az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává tettétek. Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomban, és meggyógyította őket. Amikor pedig a főpapok és írástudók látták a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik azt kiáltották a templomban: „Hozsánna a Dávid fiának”, haragra gerjedtek, és azt mondták neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus így felelt: Hallom. Sohasem olvastátok: gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?” Máté 21: 1-16.

Ige: Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat szedett, kiment elébe, és így kiáltozott: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, az Izráel Királya! Jézus pedig talált egy szamarat, és felült rá, amint meg van írva:

- Ne félj, Sion leánya, íme, a te királyod jön, számarcsikón ülve!

Ezeket eleinte nem értették a tanítványai, de miután megdicsőült Jézus, visszaemlékeztek arra, hogy amik meg vannak írva felőle, azok történtek meg vele. A sokaság azért, amely vele volt, amikor kihívta Lázárt a sírból, és feltámasztotta a halálból, bizonyosságot tett mellette. Azért is ment elébe a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodajeleket tette. János 12: 12-18.

Virágvasárnap szóról szóra betelt mindaz, amit a Zsolt 45: 5. verséből így hallottunk:

„És ékességben haladj diadallal az igazságért, a szelídségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.”

Virágvasárnap az Istent látó tiszta szív és az igaz hit ünnepe. Emelkedett lelkiállapot és szellemi látás napja volt. Az ünneplésbe részt vevők az általuk ismert legmagasabb mérték szerint hittek és cselekedtek így nem csoda, hogy örömük is teljes volt.

Jézus, hogy betöltse mindazt, ami felőle megíratott kölcsön vett egy fiatal szamarat és reá ülve bevonult a városba. A tanítványai és benne hívő népe minden kényszer nélkül, spontánul és ihletetten e bevonulásnak egy királyosdi gyermekjáték keretét adták. Szívvel lélekkel beletették magukat ebbe a próféciákat beteljesítő jelképes cselekedetbe és kiábrázolásba.

A város ekkor két egymásnak feszülő hír gyújtópontjában izzott. Egyfelől mindenki tudta, hogy Jézus pár nappal előtte feltámasztotta a négy napja halott lázárt. Ezt az igazságot erősítette meg

a főpapok és farizeusok azon reakciója, hogy Jézust a rendkívüli csodajelei miatt meg kell ölniük. Ez volt a legcsodálatosabb jó hírnek, úgymond az evangéliumok evangéliumának nekifeszülő rossz hír, vagy anti-evangélium, amit a városban szintén mindenki tudott. Jézusra vérdíjat tűztek ki, elfogatási parancsot adtak ki és nyilvános körözést rendeltek el ellene. A nagycsütörtöki történetből tudjuk, hogy ki más, mint Júdás, egy a tizenkettő közül jelentkezett a Jézus vérdíjára.

Azokban a napokban tömegek álltak ott a templom pitvarában és egymással beszélgetve ezt kérdezték:

- „Mit gondoltok, már fel se jön az ünnepre?” János 11: 56.

Már-már arról volt szó, hogy fogadjunk, hogy a názáreti mindezek után már fel sem jön az ünnepre. Mások azt mondták erre, hogy teljesen megértik, ha a csodatevő most teljesen visszavonul.

A legtöbben viszont a hallás hitével (Vö.: Jn 12: 18 és Róm 10:17) a lelkük legmélyén mégiscsak abban reménykedtek, hogy a sok jelt és csodát tevő Jézus mégiscsak a várva-várt Messiás és megmutatja az ő dicsőségét.

Az evangélisták egybehangzóan arról számolnak be, hogy azok száma, akik akkor és ott Jézus igaz tanúi voltak és azok, akik teljes szívből hittek benne (Ján 2:23), hogy ő a Messiás olyan jelentőségű volt, hogy a Jézus gyűlölői egyenesen rettegtek (Máté 26:5; Márk 12:12; Mk 14: 2; Luk 22:2) tőlük, csak azért az egyszerű oknál fogva, mert tudták, hogy az a gyilkosság, amit Jézussal kapcsolatosan eldöntöttek részükről semmilyen támogatásban nem részesül. Közérthetően a demokratikus többségi akarattal, a törvénnyel, a joggal, az igazsággal szemben kell nekik a Messiást kiirtaniuk (Dán 9:26), titokban és orvul kell őt meggyilkolniuk. Ehhez a sátáni projekthez csak az ellenségnél a sötétség fejedelménél kereshettek szövetségeseket.

Összefoglalva tehát a tény az, hogy a városban nagyon sokan tisztában voltak azzal, hogy annak a zsidó legfelső vezetésnek, amelynek az igazságot és többség akaratát kellett volna a mózesi jogrend alapján a rómaiak által biztosított autonómiájukban képviselnie, a Jézus elleni gyűlöletükben annyira belevakult, hogy visszavonhatatlanul eltökélt volt abban, hogy a halál felett hatalommal bíró prófétát, az igaz Jézust ártatlanul meggyilkolja. Ugyanakkor velük szemben ott állt az igaz tanúk népe, akik teljes emberségükkel, szívvel és lélekkel Izrael királyaként, azaz Messiásként fogadták az Isten Fiát, Jézust. Bizony, ők akkor és ott a Messiás király fogadásában „megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit (Zsid 6:5)!” Mindenki annyira van közel Isten országához, amennyire munkát vállal érte. Ha be akarsz menni az Isten országába tégy valamit, munkálkodjál érte! – állapítja meg Visky Ferenc lelkipásztor a Nagyobb van itt áhítatos könyvben.

Sajnálatosan az előbbi megállapítás az Isten országa ellenébe épülő gonosz ország, bibliai nevén Nagy Babilon esetében is igaz és sokan vannak, akik csak ennek a sötét birodalomnak az erőit és kéjeit akarják érezni, aminek érdekében fanatikus elszántsággal tesznek is! Jeruzsálemben a nagytanács virágvasárnapot követő ötödik napon, a pászkavacsora éjszakáján egy mocskos koncepciók kirakatper éjszakai megrendezésével ezt a szelíd Isten Fiát ítélte az átok fája általi kínhalálra, amit másnap, nagypénteken, Pilátus ördögien szeniális megszarolásával (Ján 19:12-15) és a római kivégzőosztaggal végre is hajtottak! Olvassuk el ezen eseményeket az az evangéliumokból és lássuk meg, hogy ott milyen pokoli erők, indulatok és érzések szabadultak fel, majd hasonlítsuk össze azokkal az erőkkel, amelyek a virágvasárnap ünneplő nép szívében szabadult fel!

Ebben az összehasonlításban is látnunk kell, hogy virágvasárnap eljött és betelt az Isten jókedvének esztendeje (Ézs 61:1; Luk 4:18-19), mondhatni a nagy elengedés utolsó

nappaljának azon órája¹, amikor az Írásból a legtöbb próféciának kell beteljesülnie. Mondanom se kell, hogy ennek a nappalnak a delelői csúcspontja, amikor az Isten igaz Izraelje igaz hittel tízezrek szívéből hozsánnát kiáltott mennynek és földnek. Ebben a kiáltásban a tiszta és gyermekded szívekben a menny valóságosan összekapcsolódott a földdel, és ha egy önfeledt és királyosdinak nevezett gyermekjáték kopott ruhájában is, de Istennek örök igazsága és országa Jeruzsálembé jött a maga szeretet lényének teljes dicsőségében. Ott ragyogott az Isten szeretet lényének dicsősége az önfeledten ünneplő nép örömmel telt szívében! Nem szégyellték a szegény Jézust, hanem szerették. Hogy lehetséges ez?

Egyszer a török szultán megelégette korrupt minisztereit és becsületes vezetőt keresett birodalma igazgatására. Próbának vetette alá lehetséges jelöltjeit, mindenkinek el kellett vonulnia előtte. Ezt megelőzően viszont a jelölteknek egyenként, mindenkinek egyes egyedül kellett átmennie a szultán kincseskamráján, amely tele volt arannyal, drágakövekkel, igazgyöngyökkel. Végül mindenki a szultán elé ért, és akkor rájuk parancsolt, hogy táncoljanak. Közüllük csak egy valaki táncolt örömmel, felszabadultan, a többiek csak ímmel-ámmal. Miért? Mert a zsebüket fogták, hogy ki ne hulljon, amit a kincseskamrában beletömtek.

Nézd csak! Körtáncal ünnepel ez a nép önfeledten, mint akiknek nincs semmi veszítenivalójuk, mint akik csak nyerhetnek! És igen, ez a húséges nép nem a szultán, hanem a királyok Királya előtt táncolt! Pálmaágakkal integet, virágokat szór a szerény király elé. Micsoda önfeledt öröm van az arcukon a szemükben. Gyerekek futkároznak, kiáltanak, a sokaság hitvalló zsoldárokat énekel.

Milyen nevetséges istentisztelet nemde? Nevetséges arra gondolni, hogy benne volt abban az istentiszteletben a menyország, vagy arra, hogy attól a Jézus hittől majd jóvá változik az egész világ. Pedig ott sokan pontosan ezt a nagy átváltozást ünnepelték, sőt érezték és egyáltalán nem törődtek az irigységből és puszta gyűlöletből a Jézus fejére kitűzött vérdíjjal, hanem felhőtlen boldogsággal örvendeztek! Mi hát az igazság ott Jeruzsálemben? A boldogság, ami a hozsánnát kiáltók szívében van, vagy az a sötét gyűlölet, ami azok lelkét gyötri és kínozza, akiknek tele a zsebük az *elozott örökség*² kincsével, és akik örökre el akarják némítani az Isten igazait?

Mi nevetségesebb hát, a pálmaágas virágvasárnapi istentisztelet, vagy az, hogy a megtört kenyérben és a velünk közölt kehely borában magunkhoz vesszük bűneink bocsánatát, a kegyelmet és az örök életet, birtokba vesszük az számunkra elkészített örök országot? Pedig pontosan ez történik a mi istentiszteletünkön!

Ekkor erősödik fel a kárörvendő hangos nevetés, ami kigúnyolja közös ünnepünket és istentiszteletünket. Vallásos önkábításnak mondja, vagy még rosszabb. Rettentő gonoszság kell ahhoz, hogy bennük csupa rendbontó, terrorista anarchistát lásson bárki is. De az Isten minden munkáját lábbal tiprók pontosan ezt látták akkor is és még inkább a napjainkban. Kinek az igazságában akarunk hát élni? Jézus királyéba, vagy a gyilkosai igazságában? Ez ma a kérdés!

¹ Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. Ján 11:9.

² De a munkások, meglátván a fiút, mondának maguk közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, *és foglaljuk el az ő örökségét*. És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölik. Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? Mondának neki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, akik beadják majd neki a gyümölcsöt annak idejében. Monda nekik Jézus: Sohasem olvastátok-e az írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt. Annak okáért mondom nektek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki e köre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát. Máté 21:38-46.

Ez utóbbiak a rend nagy helyreállítóinak a köntösében parancsolgattak is Jézusnak, magukkal akarták rántani őt és örvendező népét a saját pokoli mélységeikbe!

Jézus akkor és ott mindenkiel szemben, még velünk szemben is megvédte virágvasárnap igazságát, messiási emlékjel voltát! Azért jel, mert ahogyan akkor szelíden, erő és hatalom nélkül Jézus csak úgy besétált a sötétség birodalma szívének középpontjába, éppen ilyen könnyedséggel győzi le az utolsó legsötétebb napok hatalmát is és jön el az őt váró népéhez! Igen, döbbenjünk meg ezen! Amikor a hazugságpropagandában már teljesen, a közutálatig belevakult főpapok és némely farizeus arra merészelt okítani Jézust, hogy hallgattassa el az őt hozsánnázva ünneplő népet, az Úr ezt válaszolta nekik:

- Mondom nektek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. Luk 19:40.

2021. március. 28. SARS CoV-19 vírusjárványos virágvasárnapján a város utcája és a templom maga is üres. Látszólag síri csen van, de valójában, valahol a szívek legmélyén néma sikollyá lett hozsánna kiáltás történik. A Zsolt 118: 24-25 -ből való hozsánna felkiáltásnak a héber alapszava a [יְשׁוּעָה] (jáša‘) Hifíl 1) megszabadít, kiszabadít, megőriz, megtart, megment 2) segít, támogat, győzelemre vezet], ami pontosan megegyezik Jézus nevével! Az ünneplő nép tehát a Jézus nevének egy szójátékával a zsoltár Igéjével tett bizonyosságot. A ὥσωννά (hószanna) héberül (hósi’á-ná) kifejezés ugyanis ez jelenti: **szabadíts meg**, ments meg, segíts meg **minket**, amit annak a Jézusnak kiáltottak, akiről tudták, hogy hatalma van a halál felett! És mi volt erre a hitvallásra a Jézus ellenségeinek az ellenreakciója? Csak az, hogy Jézus egy csaló, a hitetéseivel³ elkábítja a követőit és veszedelembé tereli őket, de majd tesznek róla, hogy ettől a Szabadító Jézustól örökre megszabadítsák a népet.

Ki tudná megmondani, hogy ebben a pillanatban is hány milliárd szív legbensőbb kiáltása ez a „hószanna”, amit mások nem, hanem csak egyedül a mi egyetlen Közbenjárónk hall?

Most, amikor néma sikoly a hozsánna az ajkunkon borzongó sejtelmekkel látjuk, hogy Krisztusnak ugyanazon ellenségei és gyűlölői miként akarják maguk mellé a pokol mélyére elnyelni mindazt, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, amik erényesek, és dicséretesek (Fil 4: 8), egyszóval mindent, ami isteni és istentiszteletre méltó (2Thess 2:4) és ezzel ismét kiáltásra bírni a köveket (Luk 19:40.). Vagy tán mégiscsak bennünket arra bírni, hogy hozsánnát kiáltunk?

Ki remél még ma bármit is attól a Jézus Krisztustól, akinek hatalma van a halál felett? Hát az egyházától, a gyülekezetté összegyűlő hívektől? Mi magunk, várunk-e még bármit is az olyan amilyen istentiszteletünktől?

Kétezer évvel ezelőtt az Úr ellenségei már semmit nem reméltek és gúny tárgyává tették az ünnepet és az istentiszteletet. Vajon igazuk volt? Jézus egy csaló volt, követői pedig ártás áldozatai voltak? És mi van velünk itt és most? Mit ér hát nekünk a saját keresztyénségünk, az istentiszteletünk, a mi ünneplésünk? Hisz mondjuk ki, hogy nem a Messiás fogadásának vágya és örömnépe tölti be tudat és érzésvilágunkat, mint egykor ott a virágokat szóró emberekét, hanem az az özönvíznyi hazugság, amivel az igazságot magát függesztették fel, cserélték le, de nem ám csak rajtunk kívül, hanem itt-ott még bennünk is. Ez a téboly némelyek esetében olyan mélységű, hogy amikor magára néz a valaha férfinak vagy nőnek született ember, már nem akarja tudni, hogy teremtéséből és születéséből eredően kicsoda és micsoda, sem azt, hogy hová is tartozik.

³ Másnap pedig, amely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondta volt: Harmadnapra föltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. Máté 27:62-64.

Nincs más végpontja ennek a tudatos és szándékos rombolásnak, hanem a totális összeomlás! Törvényszerű, ha felfüggesztetik az igazság, rombadólnak a kövek.

Kajafás a főpap azt mondta, hogy ha megölik az egy igaz embert Jézust, megmentik maguknak a népet és az országot (Ján 11:49-51). Jézus azt mondta virágvasárnap, hogyha elnémíthatják a Jézus tanúkat, akkor a kövek fognak kiáltani (Luk 19:40). Kit igazolt a történelem? A prófétákat és Jézust. A történelem mindig a prófétákat és Jézust, az Isten igazságát és az evangéliumot igazolja, az utolsó pontig⁴!

Nagypénteken Jeruzsálemben az igazságot keresztre feszítették. Húsvét után egy eszes hazugsággal és sok pénzzel⁵ a feltámadott igazságot is sikeresen felfüggesztették. Pünkösd után módszeres keresztyénüldözésekkel elűzték az egyházat Izraelből, de akkor a városban és az utcán nem csend lett, hanem se utca, se város és még ország sem lett. Kr. u. 70-ben Titus seregei földig rombolták Jeruzsálemet, helyét felsózták, Izraelt letörölték a térképről és 1897 év elteltével csak 1948-ban került fel ismét a térképre ezernyi háborúban kiontott tengernyi ártatlan vér árán, amikor május 14-én Izrael végre kikiáltotta függetlenségét.

Krisztus a teljes emberiség egységes építményének az alapköve és szeglet köve (Zsolt 118:22-26; Máté 21:42 és 44; Luk 20:17-19; Apc 4:11-12; 1Pét 2:7-8) kinek igazága hazugságokkal, jogtiprásokkal megbotránkoztatásokkal aláaknáztatott és vége-hosszat nem érő vérontásokkal felrobbantatott. Az építmény tehát amit a vég eljöveteleig összetartott, recsegve ropogva omlik önmagába és ezt, ha van szemünk a látásra, akkor már a tévében is látjuk, s ha van fülünk a hallásra, akkor a hírekben halljuk, ha pedig még van értő szívünk akkor az most megremeg bennünk és hozsánnát kiált.

Ki emlékszik már, hogy mit érzett 2019. április 19-én, amikor Párizsban a Notre-Dame kövei kiáltottak a lángok között? És mi sejlik fel 2001. szeptember 11 eseményeiből? Eme színpadiasan látványos összeomlások mögött a mi korunk klónozott nérei állnak, azzal a különbséggel, hogy már nem elégszenek meg egyetlen Róma hamuvá égetésével, hanem a teljesen örülten a vég istenének palástjában tetszelegve már a teljes világot akarják.

Az úri imában már oly sokszor kért „ne vigyél minket kísértetbe, de **szabadíts meg minket** a gonosztól, azaz HOZSÁNNA, mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!” (Máté 6:13) kérésünk és hitvallásunk lényegét tekintve a legsürgetőbb egzisztenciális **hossánnakiáltás**! Hozsánna kiáltásunknak itt és most nem kevesebb a tétje, minthogy eljőjön értünk a mi Urunk, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Kiáltunk hozsánnát, hogy ne szolgáltasson ki ennek a pokolból feltörő kísértésnek, ami a világot kész elnyelni, hanem mentsen ki bennünket az önmagába omló Babilon romjai alól. Nem tudunk kifutni belőle⁶, belevölünk a borzalmak látványába, mint Lót felesége⁷ Szodomában. Másfelől pedig hova futnánk, amikor kívül és belül özönvízként vesz körül az általános romlás és pusztulás?

⁴ Mert bizony mondom nektek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljeseedik. Máté 5:18. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Máté 24:35.

⁵ Amialatt pedig ők mennek vala, íme az őrsegből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent, ami történt. És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adtak a vitézeknek. Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövének éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitejtük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, amint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. Máté 28:11-15.

⁶ És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Jel 18:4-5.

⁷ És hátra tekintte az ő felesége, és sóbálvánnyá lőn. 1Móz 19:26.

Csak akkor van esélyünk, ha értünk eljövő Urunkkal kéz a kézben együtt futunk⁸. Ezért kiáltunk, ezért könyörögjünk! Ámen.

⁸ Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vigadunk te benned; előszámláljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál.; méltán szeretnek téged. Én 1:4.